

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 470/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Vandou Durbákovou, Krivá 23, Košice, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/48/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/48/2017 **porušené boli**.
2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/48/2017 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia **410,92 eur**, ktorú **j e p o v i n n ý** Okresný súd Bratislava I zaplatiť právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov konania na účet jeho právnej zástupkyne.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 470/2022-11 z 26. októbra 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva, že konanie pred súdom prvej inštancie sa začalo 9. novembra 2017 podaním antidiskriminačnej žaloby podľa § 9 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v platnom znení (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), ktorou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v prístupe k službám a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 500 eur. Do dňa podania ústavnej sťažnosti nie je napadnuté konanie právoplatne skončené ani v ňom nebolo prijaté žiadne meritórne rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Postupom, no predovšetkým nekonaním okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po zrekapitulovaní priebehu napadnutého konania sťažovateľ uvádza, že od podania žaloby 6. novembra 2017 až do podania ústavnej sťažnosti uplynulo takmer 5 rokov a konajúci súd stále nerozhodol v merite veci, pričom od 30. marca 2020 nevykonal smerom k sťažovateľovi ako žalobcovi v konaní žiaden úkon a nenariadil pojednávanie, na ktorom by rozhodol v merite veci. Celková dĺžka napadnutého konania nie je podľa sťažovateľa primeraná. Celé konanie súdu je poznačené prietahmi, keď medzi jednotlivými úkonmi súdu sa vyskytovali značné časové odstupy, napr. v prípade nariadenia prvého termínu pojednávania 10. decembra 2019 až 18 mesiacov po ostatnom úkone, t. j. po 6. júni 2018, keď bolo sťažovateľovi doručené uznesenie, ktorým súd rozhodol, že pokračuje v konaní s právnym nástupcom žalovaného.

b) Predmet konania nie je možné považovať za právne zložitý a nič nebráni nariadeniu pojednávania, ktoré bolo odročené na účel doplnenia dokazovania prehratím zvukového záznamu. Kroky, ktoré dosiaľ konajúci súd vykonával v prerokovávanej veci, neboli fakticky, právne ani procesne zložené, preto ich nie je možné z uvedených dôvodov ospravedlniť.

c) Prietahy v konaní nezavinil sťažovateľ svojím konaním, práve naopak, na výzvy súdu bezodkladne reagoval. Sťažovateľ síce ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 10. december 2019 a žiadal jeho odročenie, ale to bolo odročené o mesiac neskôr na 14. január

2020. Následne tiež jeho právna zástupkyňa ospravedlňovala neúčast' sťažovateľa na pojednávaní nariadenom na 3. apríl 2020, avšak súhlasila s jeho vykonaním v jeho neprítomnosti, súd však aj tak z dôvodu prijatých protipandemických opatrení pojednávanie napokon sám zrušil.

d) Sťažovateľ apeluje predovšetkým na skutočnosť, že podanou žalobou sa na príslušnom súde domáha ochrany svojho práva na ochranu pred diskrimináciou v prístupe k službám z dôvodu jeho rómskeho etnického pôvodu. Vzhľadom na uvedené bolo namieste, aby mu konajúci súd poskytol rýchlu a účinnú ochranu jeho práva, ktorého sa v konaní domáhal.

e) Ospravedlňovanie vzniknutých prieťahov v konaní zo strany predsedu súdu tým, že prieťahy boli spôsobené aj objektívnym stavom (fluktuácia sudcov a ich následná preťaženosť), je vzhľadom na dĺžku nekonania súdu vo veci neprípustné.

f) Aj keď predseda súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa na prieťahy v konaní konštatoval, že k prieťahom v konaní skutočne došlo a plynulosť konania bude sledovať v pravidelných intervaloch až do právoplatného skončenia veci, podľa názoru sťažovateľa tým nedošlo k dostatočnej náprave, ktorú utrpel v súvislosti s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd k sťažnosti uviedol, že po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľa a preštudovaní spisového materiálu možno konštatovať nečinnosť tunajšieho súdu v tomto konaní, avšak iba v období od 30. januára 2019 do 15. augusta 2019 a od 27. marca 2020 do 8. novembra 2022, pričom ide o nečinnosť, ktorá súvisí s nadmernou zaťaženosťou sudcu v súvislosti s celkovým počtom spisov v súdnom oddelení. Súd v uvedenom období riadne nekonal z objektívnych príčin bez subjektívneho zavinenia zákonnej sudkyne, ako aj pôvodne pridelených zákonných sudcov, a to najmä z dôvodu nadmernej zaťažnosti sudcu, vyššieho súdneho úradníka a spisovej kancelárie, pričom nezanedbateľným faktorom vplývajúcim na celkovú dĺžku konania je fluktuácia zamestnancov tunajšieho súdu, a to na všetkých pracovných pozíciách vrátane sudcov, v čoho dôsledku opakovane dochádza k prerozdeleniu spisov z oddelení odchádzajúcich sudcov medzi sudcov, ktorí zotrávajú v pôsobení na tunajšom súde, a ich následnému preťažovaniu nutnosťou vybavovania aj spisov, ktoré im pôvodne nepatrili. Vo vzťahu k nerealizovaniu pojednávania vo veci dlhšie obdobie uviedol, že uvedená skutočnosť bola ovplyvnená aj špecifickou situáciou v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19, keď súd fungoval v obmedzenom režime, v záujme ochrany pred šírením tohto ochorenia, a v rovnako obmedzenom rozsahu boli vykonávané pojednávania v jednotlivých konaniach. Predseda okresného súdu ďalej uviedol, že v súvislosti s predmetným problémom, ako aj ďalšími skutočnosťami vplývajúcimi na vznik prieťahov v súdnych konaniach na tunajšom súde a celkovou nepriaznivou situáciou z hľadiska personálneho obsadenia a množstva nevybavených vecí bolo opakovane upozorňované Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy vykonávajúci správu súdov v oblasti personálnej, finančnej, organizačnej a ekonomickej spolu so žiadosťou o riešenie tejto situácie, avšak bezúspešne. Z uvedeného je možné vyvodit' zodpovednosť štátu

nielen za túto situáciu, ale aj za samotné prietahy v konaní, pretože je vecou štátu, aby zabezpečil taký počet sudcov, ktorí by veci pridelené okresnému súdu mohli vybavovať v lehotách, ktoré nebudú ústavným súdom vyhodnocované ako obdobia nečinnosti, respektíve nesústredného konania, eventuálne ako konania s neprimeranou dĺžkou.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Sťažovateľ možnosť podať repliku na vyjadrenie okresného súdu v stanovenej lehote nevyužil.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, so stanoviskom okresného súdu a obsahom predloženého súdneho spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

8. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľa tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti všeobecného súdu došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných prietahov, pričom zároveň celková dĺžka napadnutého konania je neprimeraná, odôvodňujúca vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

11. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že vo veci sťažovateľa ide o antidiskriminačné konanie v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania v prístupe k službám. Tento typ konania sa nejaví ako právne zložitý, keďže je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a z obsahu predloženého spisu nevyplýva ani jeho faktická zložitnosť, pričom ani zo strany okresného súdu nie je žiadnym spôsobom indikovaná právna alebo faktická zložitnosť danej veci.

12. K správaniu sťažovateľa ústavný súd uvádza, že tu možno badať určitú mieru zodpovednosti na predložení konania tým, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, predložil okresnému súdu žalobu nespĺňajúcu zákonné náležitosti podľa § 132 a nasl. Civilného sporového poriadku, keďže v časti, ktorou sa domáhal upustenia od protiprávneho konania, ktoré predstavuje

porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, absentoval jasný a konkrétny žalobný petit a okresný súd bol tak nútený uznesením z 13. marca 2018 vyzvať sťažovateľa na doplnenie a opravu žaloby. Zároveň právna zástupkyňa sťažovateľa požiadala o ospravedlnenie svojej neúčasti z pojednávania nariadeného na 10. december 2019 a o jeho odročenie z dôvodu na svojej strane, pričom okresný súd žiadosti vyhovel a nariadil nový termín pojednávania na 14. január 2020. V kontexte posudzovania správania sťažovateľa ako kritéria pre vznik zbytočných prietahov je však potrebné uviesť, že uvedené skutočnosti neovplyvnili dĺžku napadnutého konania významným spôsobom.

13. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, z vyjadrenia okresného súdu a z predloženého súdneho spisu. Z obsahu spisu predloženého okresným súdom v tejto veci vyplýva, že konanie sa začalo podaním žaloby 9. novembra 2017 a do dňa podania ústavnej sťažnosti trvá približne 4 roky a 10 mesiacov bez prijatia meritórneho rozhodnutia. Postup súdu sa vyznačuje dvoma významnými obdobiami nečinnosti, ktoré ovplyvnili celkovú dĺžku napadnutého konania, a to od 31. augusta 2018, keď okresný súd adresoval žalovanému výzvu na vyjadrenie sa k žalobe, do 10. decembra 2019, keď sa mal uskutočniť prvý termín pojednávania, ktoré však bolo následne na žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa zrušené a bol nariadený nový termín na 14. január 2020. Druhé obdobie nečinnosti okresného súdu možno identifikovať od 26. marca 2020, keď okresný súd vydal upovedomenie o zrušení pojednávania, ktoré bolo nariadené na 3. apríl 2020, a to z dôvodu režimových opatrení súvisiacich s prevenciou šírenia koronavírusu a ktoré trvalo až do dňa podania ústavnej sťažnosti. Ústavný súd po komplexnom preštudovaní spisového materiálu tak dospel k záveru, že doterajší priebeh namietaného konania pred okresným súdom je poznačený nečinnosťou okresného súdu, ktorá v súhrne predstavuje obdobie približne 3 rokov a 8 mesiacov.

14. Ústavný súd však nemohol nereflektovať na fakt, že priebeh napadnutého konania spadal čiastočne do obdobia vyhlásenia výnimočného stavu 16. marca 2020 a jeho neskorších rozšírení uzneseniami vlády Slovenskej republiky podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 (obdobne tak aj vyhlásený núdzový stav od 1. októbra 2020, pozn.). Prijaté právne opatrenia vrátane zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, ako aj prijatej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávania, hlavných pojednávania a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v tomto období mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania a tento aspekt ústavný súd už zohľadnil vo viacerých svojich rozhodnutiach (I. ÚS 504/2020, I. ÚS 550/2020, I. ÚS 20/2021, II. ÚS 27/2022). Uvedenú skutočnosť tak nemožno pripočítať na ťarchu okresného súdu, avšak zároveň ňou nemožno ospravedlniť trvajúcu nečinnosť okresného súdu, keď z obsahu súdneho spisu nie je vizibilný žiadny úkon, ktorý by nasvedčoval zámeru okresného súdu nariadiť termín pojednávania bezprostredne po skončení obdobia prísnych protipandemických opatrení, keď okresný súd nariadil termín pojednávania na 16. január 2023 až po podaní ústavnej sťažnosti, a to 10. novembra 2022. Na základe uvedených zistení je zrejmé, že okresný súd nezvolil v súdnom

konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.

15. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu, že k celkovej dĺžke napadnutého konania prispela najmä enormná zaťaženosť jednotlivých oddelení súdu, ako aj jeho personálna poddimenzovanosť, ústavný súd dáva do pozornosti, že aj keď predmetné tvrdenia okresného súdu vychádzajú z objektívneho stavu, na strane druhej opakovane pripomína, že systémové zlyhania pri správe súdnictva bez ohľadu na to, ktorý zo štátnych orgánov za ne zodpovedá, nemôžu byť dôvodom neuznania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a nezbavujú Slovenskú republiku zodpovednosti za prietahy (II. ÚS 481/2017). Zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nie je pomenovanie príčin prietáhov v konaní alebo vyvodenie zodpovednosti vo vzťahu k stranám, ich advokátom, sudcom, súdnej administratíve, predsedom súdov či k rezortnému ministerstvu. Ústavný súd môže spoľahlivo konštatovať, že Okresný súd Bratislava I je, čo sa týka včasnosti vybavovania vecí, na ústavnom súde neprimerane často napádaný. Prietahy, nielen čo sa týka počtu konaní, ale aj extrémnej dĺžky procesov, indikujú až chronický stav. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane upozorňuje (napr. III. ÚS 37/2021, III. ÚS 204/2021), že tento akútny problém by si vyžadoval od rezortného ministerstva osobitnú pozornosť.

16. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (približne 4 roky a 10 mesiacov) bez rozhodnutia v merite veci a na zistené obdobia nečinnosti okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

17. Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, prikázal ústavný súd podľa § 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde okresnému súdu v napadnutom konaní vedenom konať bez zbytočných prietáhov (výrok 2 nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

18. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

19. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur, ktoré odôvodnil „*neprimerane dlhou dobou a charakterom spôsobených prietáhov, ku ktorým došlo nekonaním súdu*“, a tiež tým, že sa v konaní vo veci samej pred všeobecným súdom domáha ochrany pred diskriminačným konaním, preto je namieste, aby mu bola poskytnutá ochrana jeho

práv v čase primeranom. Neprerokovanie veci bez zbytočných prietáhov znamená aj ohrozenie viery sťažovateľa v riadne a účinné fungovanie systému súdnej ochrany. Sťažovateľ je tak toho názoru, že so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu došlo k porušeniu jeho práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie ochrany vyššieho stupňa, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva.

21. Ústavný súd uvádza, že konanie pred ústavným súdom z dôvodu namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov plní nielen preventívnu funkciu, ale tiež funkciu satisfakčnú, resp. kompenzačnú (náhradu nemajetkovej ujmy). V súlade s judikatúrou ústavného súdu je cieľom finančného zadosťučinenia dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

22. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

23. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti tejto veci považoval za potrebné priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu, nepriviligovaný charakter konania a správanie sťažovateľa, ktorému v zásade nemožno vyčítať, že by sa svojim konaním významnejšie podieľal na celkovej dĺžke konania. Po zohľadnení týchto okolností, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval ústavný súd za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 410,92 eur.

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je v sume 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je v sume 11,63 eur. Advokátovi patrí náhrada trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2022 (príprava a prevzatie veci, podanie ústavnej sťažnosti) v hodnote 2 x 193,83 eur plus režijný paušál 2 x 11,63 eur. Výsledná suma, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi ako náhradu trov právneho zastúpenia, preto predstavuje sumu 410,92 eur (bod 4 výroku nálezu).

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového

poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu